

[Aksel Larsen.]

ubehageligt end en enkelt nytårsnat. Men jeg vil samtidig sige, at jeg ikke har glemt min barndom. Jeg har ikke glemt de tider, hvor brandvæsenet i Odense blev udkommanderet for at sprøjte vand på den ildsprudende menneskemasse i Vestergade, for så galt var det med nytårsknalderiet i Odense dengang. Vi har dog ikke oplevet det sidste halvthundrede år, at det har været nødvendigt at sende brandvæsenet ud undtagen for at sprøjte på de juletræer, der bliver smidt på gaden på Christianshavn og afbrændt dér nytårsnat.

Jeg melder mig altså som modstander af det forslag til beslutning, der her er stillet. I mangel af andre argumenter for forslaget vil man måske henholde sig til det argument, at knalderiet generer hundene. Jeg kan godt se, at det generer hundene, at det kan være synd for dem, men gud ved, om det ikke er mere synd for hundene, at de bliver holdt som hushunde i en storby som København. De hører ikke hjemme dér. De hører i hvert fald ikke hjemme i lejligheder på 2., 3., 4. eller 5. sal. Jeg tror, at hundene lider adskilligt mere ved den tilværelse, end de lider under nogle nytårsknalderier.

Jeg misunder ikke justitsministeren, navnlig ikke efter at han har udtrykt sin velvilje over for forslaget og lovet at gøre, hvad han kan for at imødekomme det. Det bliver meget svært at udforme et lovforslag. Hvordan vil man ad videnskabelig vej udregne, hvor højt et knald en fyrværkerisag må give, eller hvorvidt en række på hinanden følgende knald har en værre effekt end hvert enkelt knald for sig? Jeg ved ikke, hvordan det skal gøres, og jeg ved heller ikke, om justitsministeren ved det, men det bliver hans hovedpine. Jeg ved heller ikke, hvordan man, hvis man skrider til alt for rigoristiske bestemmelser — det kan godt være, at det mest knaldende fyrværkeri burde afskaffes, men det kan man formentlig aftale med fyrværkerifabrikkerne — kan sikre sig imod, at de høje knald kommer alligevel, og at det bliver værre. Der er jo folk, der ikke er mere dumme, end at de kan finde på at lave noget selv, og hvis de ikke selv laver krudtet, hvilket ikke er så forfærdelig svært, kan det lade sig gøre at købe en del fyr-

værkeri, pille sprængstoffet ud deraf og samle det i andre ting. Jeg husker også fra min barndom og ungdom dem, der samlede sprængeffekter, puttede dem i jernrør, flasker og lignende og sprængte dem med et forfærdeligt knald og ofte selv kom til skade ved det. Er man helt sikker på, at den slags ikke vil tage overhånd, hvis man skrider til rigoristiske bestemmelser? Jeg tror, det vil det.

Det er muligt, der er nogen, der synes, at det ville være det ideelle, om man overhovedet kunne forbyde nytårsknalderi. Jeg ved ikke, om man tror, det ville være behageligere, hvis folk, for en gang om året at få udtryk for deres livslyst, gav sig til at hejse andres havelåger op i flagstangen eller skille vogne ad og sætte dem op på tagryggen, hvad man gjorde ude på landet, før fyrværkeriet trængte igennem herhjemme. En af de mest uskedelige anvendelser af krudt forekommer mig at være anvendelsen i fyrværkeri. Det er noget, kineserne fandt på; de gjorde ikke som europæerne, der mente, at krudtet skulle bruges til at slå folk ihjel med, de brugte det til fyrværkeri. Jeg synes, det er en mere fornuftig anvendelse af det.

Selvfølgelig kan man diskutere og have forskellige meninger, men efter den debat, der har været her om dette forslag til beslutning, syntes jeg, der måtte lyde lidt andre toner i debatten, og jeg har i hvert fald lettet min samvittighed noget ved at fremkomme med disse bemærkninger.

Ordføreren for forslagsstillerne (Viola Nørlov): Jeg føler trang til ligesom mine medforslagsstillere at rette en tak til den højtærede justitsminister for hans tilsagn om at ville fremsætte et lovforslag på dette område.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg gerne sige, at nogle af de synspunkter, han fremførte, findes vist også rundt omkring inden for forskellige grupper af befolkningen; men det er mit håb og min tro, at et lovforslag på dette område, når det engang foreligger, må kunne vedtages af et flertal her i tinget. Selv om tilslutningen ikke følger partipolitiske linjer, håber jeg alligevel, at så mange i tinget vil gå ind for det, at det kan blive vedtaget.